

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně obchodní společnosti **Kaufland Česká republika v. o. s.**, se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4 (dříve **Celní ředitelství Hradec Králové**, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 27. února 2012, čj. 1286-2/2012-060100-21, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně do rozhodnutí Celního úřadu Náchod (dále také jen "celní úřad") ze dne 5. 1. 2012, čj. 88/2012-126400-021, kterým bylo vysloveno, že se dopustila správního deliktu tím, že nedodržela povinnost uvedenou v ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu a o změně zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o povinném značení lihu“), a že tak porušila zájem společnosti způsobem uvedeným v ustanovení § 19 odst. 1 písm. a) téhož zákona, a současně jí celní úřad uložil pokutu ve výši 100.000,- Kč. Tento výrok rozhodnutí celního úřadu změnil tak, že výrok o odpovědnosti žalobkyně za správní delikt zrušil (a v této části řízení zastavil) a výši pokuty snížil na částku 50.000,- Kč.

-2-

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný přisvědčil odvolací námitce, že celní úřad rozhodl o meritu věci opakovaně, neboť nabytím právní moci předchozího rozhodnutí čj. 12612-4/2011-060100-21 byla otázka odpovědnosti žalobkyně pravomocně skončena a nyní v tomto řízení bylo na místě rozhodnout toliko o výši uložené sankce.

Výčet kritérií pro posouzení závažnosti správního deliktu v ustanovení § 24 odst. 2 zákona o povinném značení lihu je dle žalovaného demonstrativní, neboť jej uvozuje slovo „zejména“. Kromě těchto hledisek tak může celní úřad zvážit i jiná hlediska, např. funkci sankce ve vztahu k určení její výše v konkrétním případě ve smyslu sjednocujícího stanoviska č. 560/2005 Nejvyššího správního soudu, přihlédnout k osobě delikventa jako významné okolnosti, platí-li, že také na rozhodování o jiných správních deliktech dopadají požadavky článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný uvedl, že o osobě delikventa významně vypovídá to, zda se jedná o recidivu či nikoliv. Jedním z důvodů, proč snížil uloženou sankci, byla však skutečnost, že celní úřad přihlížel i k evidenčním záznamům o pouhém podezření z porušení právních předpisů žalobkyní či pravomocně neskončeným věcem. Nelze ale bagatelizovat recidivu žalobkyně i v případech pravomocně skončených. Celní správa má v evidenci 21 pravomocně skončených řízení ve věcech odpovědnosti za správní či pořádkový delikt a kromě toho má žalovaný povědomost o tom, že žalobkyně již dříve protiprávně nakládala s nezdaněnými lihovinami neznámého původu (rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 90/2008-72) a o kauze, která se týkala porušení předpisů na ochranu spotřebitele (rozsudek téhož soudu čj. 4 As 47/2008-97). Žalovaný porovnal žalobkyni s dalšími pěti srovnatelnými subjekty (velkými nadnárodními obchodními řetězci) a pouze u jednoho eviduje za stejné období celkem čtyři pravomocně skončená řízení (dvě ve věci porušení zákona o povinném značení lihu a dvě ve věci porušení práv z duševního vlastnictví). K osobě delikventa proto žalovaný shrnul, že na rozdíl od srovnatelných subjektů byl přístup žalobkyně k dodržování právního řádu České republiky obecně velmi vlahý a ukládání bagatelních sankcí či upuštění od nich k nápravě nevedla.

Žalovaný uvedl, že celní úřad výši pokuty ve svém původním rozhodnutí vůbec neodůvodnil, nepřihlédl ani k osobě delikventa včetně toho, že pokuta, aby splnila účel, musí se také projevit výrazně v materiální sféře delikventa. Proto mu žalovaný věc vrátil k novému projednání. Pokud tedy celní úřad dříve takto pochybil, nemůže být nyní relevantní posuzovat kolikanásobkem původní výše je pokuta nyní.

Žalovaný dále uvedl, že závažnost předmětného správního deliktu vyjádřil zákonodárce již tím, že pro danou skutkovou podstatu stanovil horní hranici výše pokuty 5 mil. Kč a původně též spodní hranici 200.000,- Kč. Zdůraznil, že v daném případě nebyla ani tato bývalá spodní hranice překročena. Jako další důvod pro snížení pokuty vzal žalovaný v úvahu i to, co k následkům protiprávního jednání sdělila žalobkyně, tj. že veřejný zájem sledovaný zákonem objektivně ohrožen byl, ale k faktické újmě nedošlo, neboť žalobkyně zdanění předmětných lihovin prokázala. Při hodnocení způsobu spáchání deliktu vycházel žalovaný z toho, co

vedl zaměstnanec žalobkyně přímo při kontrole v provozovně. Bylo sice nedovoleně nakládáno neznačeným lihem, avšak způsobem, že se tak stalo při manipulaci s ním ve skladu, kdy patrně spotřebitelská balení kontrolními páskami původně označena byla, ale zřejmě pro nekvalitní lepidlo později tyto pásky odpadly. Tuto argumentaci přijal žalovaný jako další důvod pro snížení uložené sankce. Snížení pokuty na polovinu nově uložené výše tak dle jeho názoru vyjadřuje to, co vyšlo najevo o škodlivosti následku protiprávního jednání a způsobu spáchání deliktu.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhla jeho zrušení, jakož i zrušení rozhodnutí jemu předcházejícího rozhodnutí celního úřadu. Má zato, že napadeným rozhodnutím mělo být prvoinstanční rozhodnutí zrušeno, že žádné z obou správních rozhodnutí nemá náležitosti stanovené zákonem a jsou tak nepřezkoumatelná, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a je v rozporu se skutečným stavem věci, že napadeným rozhodnutím byla uložena zcela nepřiměřená pokuta, že rozhodnutím byly porušeny základní principy dobré správy a že řízení trpí dalšími závažnými procesními vadami, které způsobily nezákonnost napadeného rozhodnutí. Námitky rozvedla následovně:

Dle jejího názoru zde byly splněny podmínky toliko pro to, aby žalovaný k jejímu odvolání rozhodnutí prvoinstančního orgánu zrušil. Jednalo se již o druhé rozhodnutí prvoinstančního orgánu v této věci, přičemž původně žalobkyni uložil pokutu ve výši 4.000,- Kč, avšak v dalším rozhodnutí uložil pokutu ve výši 100.000,- Kč, tj. došlo k navýšení pokuty o 2500%. A to za situace, kdy nedošlo k žádné změně skutkového stavu ani ke změně rozhodných okolností, kdy předmětem řízení „je důsledek odpadnutí kolkových známek na jedenácti lahvích alkoholu“, a je nesporné, že došlo k řádnému zdanění těchto lihovin. Žalobkyně má zato, že pokud dojde k takto razantnímu navýšení pokuty v rámci jednoho řízení beze změny skutkových okolností, musí být takovýto nárůst naprosto precizně a řádně odůvodněný. Takové odůvodnění však prvoinstanční rozhodnutí neobsahuje.

K nedostatkům prvoinstančního rozhodnutí dále uvedla, že jí není zřejmé, proč jí bylo opětovně rozhodováno o meritů věci, tj. o samotném jednání, když původní rozhodnutí bylo zrušeno pouze v části o pokutě a její výši a ostatní výroky nabyly právní moci. Takový postup označila za nesprávný.

Žalobkyně uvedla, že k výši pokuty již v odvolání namítala, že ustanovení § 24 odst. 2 zákona o povinném značení lihu obsahuje taxativní výčet hledisek, ke kterým je správní orgán při stanovení výše pokuty přihlídnout. Jsou jimi závažnost správního deliktu, zejména způsob jeho spáchání a jeho následky a okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán. Prvoinstanční orgán se však se zákonnými hledisky řádně nevypořádal, neuvedl, jaké skutečnosti pod ně subsumoval a rozhodnutí řádně neodůvodnil. Rozhodnutí proto nemá náležitosti stanovené zákonem, a proto nepřezkoumatelné. Za nesprávné a protiprávní označila i to, že celní úřad jí klade k tíži 46 evidenčních záznamů možných porušení předpisů. V rámci správního

rozhodování o pokutě a její výši však nelze přihlížet k možným porušením předpisů, to je dle jejího názoru zcela v rozporu se zásadou presumpce neviny. Žalobkyni není ani zřejmé, pod jaké zákonné hledisko by měly být případy pravomocných rozhodnutí o porušení povinnosti týkající se zákona o povinném značení lihu subsumovány, navíc se jedná pouze o 7 případů za 4 roky. Dle žalobkyně tak zde není přímá časová souvislost s nyní projednávanou věcí. Pokud jde o pravomocná rozhodnutí dle daňových předpisů, ty nelze subsumovat pod zákonná hlediska stanovená zákonem o povinném značení lihu a tato rozhodnutí ani nebyla v prvoinstančním rozhodnutí nijak vymezena. Proto je prvoinstanční rozhodnutí i z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Trpí rovněž značnými vadami, byly jím porušeny základní zásady správního řízení a je věcně a právně nesprávné a byla jím uložena zcela nepřiměřená pokuta.

Žalobkyně má zato, že nedostatky prvoinstančního rozhodnutí žalovaný žádným způsobem neodstranil. Proto je i jeho rozhodnutí věcně a právně zcela nesprávné, žalovaný v něm argumentuje svými domněnkami, které nemají oporu v dokazování, v mnoha ohledech je také v rozporu se skutečným stavem věci. Ani žalovaný se nevyrovnal s důvody, pro které mělo dojít k navýšení pokuty o 2500% oproti původní pokutě, ani s tím, proč je sankce uložená rozhodnutím o odvolání vyšší o 1200% oproti původní pokutě.

Dle žalobkyně se žalovaný nevypořádal se všemi jejími námitkami v odvolání, neboť zůstaly nedotčeny její odvolací námitky k posouzení otázky, zda se v ustanovení § 24 odst. 2 zákona o povinném značení lihu jedná o taxativní či demonstrativní výčet kritérií, k nimž má rozhodovací orgán při rozhodování o pokutě a její výši přihlídnout. Žalobkyně trvá na tom, že výčet hlavních zákonných kritérií je taxativní, neboť zákon stanoví jediné hlavní kritérium, a to kritérium závažnosti správního deliktu. V rámci něho pak jsou stanovena demonstrativně kritéria jiná.

Dále namítla, že se oba celní orgány snaží vytvořit dojem, že žalobkyně dlouhodobě neplní své povinnosti. Tvzení žalovaného, že její přístup k plnění zákonných povinností je „vlahý“ označila za toliko jeho domněnku, která nemá oporu v provedeném dokazování ani ve spisech. Připomněla, že pokud došlo ke čtyřem zjištěním porušení právní povinnosti spočívajících v odpadnutí kolkových známek, tak že při provozu více než 100 provozoven, nelze uzavřít, že by soustavně porušovala své povinnosti. Ohradila se i proti argumentaci rozhodnutími Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 90/2008-72 a čj. 4 As 47/2008, neboť žádným způsobem nedokládají tvrzení žalovaného, že by žalobkyně neplnila řádně své povinnosti, ani nemají žádnou časovou ani věcnou souvislost s nyní projednávanou věcí.

Dle žalobkyně nejsou nijak odůvodněny ani její majetkové poměry. Navíc samy o sobě nemohou odůvodnit růst pokuty o 2500%, resp. 1200%.

Žalobkyně závěrem zopakovala, že v případě takto „drakonického“ navýšení pokuty musí být tento nárůst naprosto precizně a řádně odůvodněn, když musí být uvedeno, jaké úvahy a jaké skutečnosti vedly k takto zásadní změně původního

rozhodnutí. Tyto náležitosti však ani rozhodnutí žalovaného, ani rozhodnutí celního úřadu, neobsahují. K naprosté nepřiměřenosti výše pokuty i jejího navýšení zdůraznila, že se jednalo o 11 kontrolních pásek, které odpadly, že bylo prokázáno zdanění předmětných výrobků a že se tyto výrobky nacházely ve skladových prostorech.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a zdůraznil, že rozhodnutím čj. 12612-4/2011-060100-21 nezavázal celní úřad k navýšení pokuty, pouze mu poskytl metodický návod, jak při stanovení její výše při novém projednání postupovat. K námitce žalobkyně, že se v její věci jednalo o pouhých 11 neznačených lahví, připomněl, že v rozhodnutí vysvětlil proč a k jakým skutečnostem přihlížel. Uvedl, že uložená sankce tvoří jen 1% horní sazby, přičemž žalobkyně je ohledně předmětu podnikání velkou právnickou osobou. Odstranění vad rozhodnutí celního úřadu spočívající v tom, že původně uložená pokuta nemohla být funkční, nebylo rozhodně žádným trestem za odvolání, jak namítá žalobkyně.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, když účastníci svůj souhlas udělili způsobem předvídaným v § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně byla celním úřadem uznána_vinnou ze spáchání správního deliktu spočívajícího v tom, že nedodržela povinnost uvedenou v ustanovení § 3 odst. 1 zákona o povinném značení lihu, čímž porušila ustanovení § 19 odst. 1 písm. a) téhož zákona, tj. neoprávněně nakládala s neznačeným lihem. Současně jí celní úřad uložil pokutu ve výši 100.000,- Kč. Žalovaný pak změnil výrok rozhodnutí celního úřadu tak, že výrok o odpovědnosti žalobkyně za správní delikt zrušil a v této části řízení zastavil, neboť otázka odpovědnosti žalobkyně za správní delikt byla již pravomocně skončena nabytím právní moci rozhodnutí čj. 12612-4/2011-060100-21. Současně snížil pokutu na částku 50.000,- Kč.

Spornou učinila žalobkyně pouze otázku stanovení pokuty, a to způsobu jejího stanovení, a její výši, kterou označila za nepřiměřenou.

Dle ustanovení § 3 odst. 1 zákona o povinném značení lihu musí být líh ve spotřebitelském balení, vyrobený na daňovém území České republiky nebo na toto území dovezený, označen kontrolní páskou, nestanoví-li tento zákon jinak. Povinnost značit líh má výrobce, dovozce nebo provozovatel daňového skladu, který nabytí líh v režimu podmíněného osvobození od daně, a to v okamžiku jeho uvedení do volného daňového oběhu (odstavec 2 téhož ustanovení).

Dle ustanovení § 19 odst. 1 písm. a) se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že neoprávněně nakládá s neznačeným lihem nebo kontrolními páskami. Za tento správní delikt se uloží pokuta do 5.000.000,- Kč nebo propadnutí věci (§ 19 odst. 4 téhož zákona). Neznačeným lihem se přitom pro účely tohoto zákona rozumí mimo jiné líh ve spotřebitelském balení neznačeném kontrolní páskou nebo značeném poškozenou kontrolní páskou, popř. s nesprávně umístěnou kontrolní páskou, která zpochybňuje neporušenost jeho obsahu (§ 2 písm. s/ téhož zákona).

Při určení výše výměry pokuty právnické osobě se dle ustanovení § 24 odst. 2 zákona o povinném značení lihu přihlédne se k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Z ryze procesního hlediska žalobkyně předně zmínila, že prvoinstančním rozhodnutím bylo nesprávně opětovně rozhodováno o meritu věci. K tomu je nutno konstatovat, že žalovaný svým rozhodnutím toto pochybení odstranil. Odvolací řízení je totiž určeno k odstranění všech pochybení správního orgánu I. stupně, tj. i k nápravě nesprávností či nezákonností jeho rozhodnutí. V odvolacím řízení vedeném podle § 81 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), odvolací správní orgán podle § 89 odst. 2 věty první správního řádu přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy i jeho správnost v rozsahu odvolacích námitek nebo tehdy, pokud to vyžaduje veřejný zájem, a přihlíží také k vadám řízení před správním orgánem I. stupně, o nichž lze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost. Jestliže dojde k závěru, že rozhodnutí I. stupně je v rozporu s právními předpisy, potom a) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví, b) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, anebo c) napadené rozhodnutí nebo jeho část změni (§ 90 odst. 1 správního řádu). Žalovaný tak postupoval a v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu výrok celního úřadu o odpovědnosti žalobkyně za správní delikt zrušil a řízení v této části zastavil.

Pokud jde o stanovení sankce za správní delikt, předně je nutno obecně konstatovat, že zásady a principy při posuzování správních deliktů jsou obdobné jako u trestných činů. V trestním právu je ukládání trestu založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a principu individualizace trestu. Jedním z hledisek individualizace trestu jsou mimo jiné i poměry pachatele. Nutnost zohledňování poměrů pachatele úzce souvisí s účelem trestu z hlediska individuální i generální prevence. Doktrína i trestněprávní judikatura zdůrazňuje význam toho, aby soud určil správnou míru trestu – trest nepřiměřeně mírný i nepřiměřeně přísný se mívá svým účelem. Z obecného požadavku proporcionality trestání, který se z podstaty věci musí aplikovat též na trestání správní, přitom vyplývá, že sankce musí být přiměřená jak ve vztahu k objektivní a subjektivní stránce jiného správního

deliktu, tedy k závažnosti správního deliktu, zejména způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, tak i ve vztahu k osobě pachatele a jeho poměrům. Aby sankce za jiný správní delikt naplnila i svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Jde-li o finanční postih, musí být znatelný v této majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli pro něho zanedbatelný. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu. Ta v sobě vždy zahrnuje jak typovou závažnost, kterou zákonodárce vyjádřil již rozpětím zákonné sazby pro uložení pokuty, tak individuální závažnost protiprávního jednání v konkrétním případě. K tomu srov. např. rozsudek uveřejněný pod č. 560/2005 Sb. NSS nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. dubna 2010, čj. 1 As 9/2008, vše dostupné na www.nssoud.cz.

K samotnému posouzení otázky, zda výše uložené pokuty je dostatečně odůvodněna, je třeba předeslat, že není úkolem soudů ve správním soudnictví přezkoumávat spravedlnost trestu za spáchání správního deliktu z hlediska konkrétní výše nebo způsobu uložené sankce, nýbrž toliko zkoumat, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán její výši náležitě a srozumitelně odůvodnil a zda při jejím ukládání nedošlo k překročení obecných mezí daných základními principy platného právního řádu.

S ohledem na dikci ustanovení § 24 odst. 2 zákona o povinném značení lihu byl žalovaný (i prvostupňový správní orgán) v daném případě při zvažování konkrétní výše pokuty povinen přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že se při posouzení výše pokuty zabýval všemi zákonnými hledisky, přičemž tak napravil absenci dostatečného odůvodnění v rozhodnutí orgánu prvního stupně. Úvaze o výši pokuty jsou věnovány částečně strany 2 a 3 a zejména pak strana 4 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde k následkům protiprávního jednání konstatoval, že veřejný zájem sledovaný zákonem objektivně ohrožen byl, i když k faktické újmě nakonec nedošlo, neboť žalobkyně následně prokázala zdanění předmětných lihovin. K samotné závažnosti se vyjádřil již i celní úřad v prvostupňovém rozhodnutí, když konstatoval, že žalobkyně má významné postavení na maloobchodním trhu, neboť provozuje dle dostupných informací 95 hypermarketů, proto ohrozila veřejný zájem ve značném rozsahu, když právě k ochraně veřejného zájmu zákon o povinném značení lihu slouží. Ke způsobu protiprávního jednání žalovaný poukázal na výpověď zaměstnance žalobkyně, který popsal, že k odlepení kontrolních pásek došlo při manipulaci ve skladu, což žalovaný zohlednil a vzal za polehčující okolnost a důvod pro snížení celním úřadem uložené sankce. S tím lze bezpochyby souhlasit, neboť zde nelze usuzovat na úmysl či záměr, ale pouze na určitý nedostatek či nepečlivost při manipulaci se zbožím.

Žalovaný při rozhodování o uložení sankce v rámci odůvodnění výše pokuty vzal za přitěžující okolnost skutečnost, že žalobkyně se správních deliktů dopouští opakovaně, přičemž uvedl, že celní správa eviduje 21 pravomocně skončených řízení ve věci odpovědnosti za správní či pořádkový delikt. Žalobkyni současně srovnával i s pěti dalšími subjekty (velkými nadnárodními obchodními řetězci) a konstatoval, že na rozdíl od nich u žalobkyně ukládání bagatelních sankcí či upuštění od nich k dostatečné nápravě nevedla. To označil za významnou okolnost vypovídající o osobě pachatele i za okolnost, za které byl nyní projednáváný delikt spáchán.

K posledně uvedenému se vztahuje žalobní námitka týkající se otázky, zda ustanovení § 24 odst. 2 zákona o povinném značení lihu obsahuje taxativní či demonstrativní výčet hledisek, ke kterým je rozhodovací orgán povinen přihlédnout. V čistě teoretické rovině lze souhlasit s názorem žalobkyně, že zmíněné ustanovení určuje jako jediné hledisko při určení výměry pokuty právnícké osobě závažnost správního deliktu (taxativně), dále pak již demonstrativně, tj. příkladmo, uvádí hlediska, na základě kterých se tato závažnost posuzuje (zejména způsob spáchání deliktu, jeho následky, okolnost, za nichž byl spáchán). V tomto směru však není stanovisko žalovaného, uvedené na straně 2 napadeného rozhodnutí, že „výčet kritérií pro posouzení závažnosti správního deliktu v ustanovení § 24 odst. 2 zákona o povinném značení lihu, je demonstrativní“ s uvedeným v rozporu. Závažnost správního deliktu musí být jako zákonem stanovené hledisko skutečně posuzováno dle (v tomtéž ustanovení) demonstrativně uvedených kritérií - způsobu spáchání, následků, okolností, za nichž byl spáchán, příp. dalších s ohledem na výraz „zejména“.

Žalobkyně však zřejmě směřovala svou námitkou (byť tedy ne zcela výstižně) k tomu, že s ohledem na znění ustanovení § 24 odst. 2 zákona o povinném značení lihu, nemělo být vůbec bráno v potaz, že se správních deliktů dopouští opakovaně. S takovým názorem se však krajský soud neztotožňuje, a to z následujícího důvodu.

Jednání, které je kvalifikováno jako správní delikt, je jednáním společensky nebezpečným (škodlivým). Materiální stránka protiprávního jednání se tak i v případě správních deliktů musí projevit nejen při samotném posuzování deliktности právně závadného jednání, ale také při stanovení výše sankce. Jak je již uvedeno shora, vždy se musí přihlížet k závažnosti správního deliktu, zejména způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán (to bylo ostatně i definováno v předmětném ustanovení § 24 odst. 2 zákona o povinném značení lihu), tak i ve vztahu k osobě pachatele a jeho poměrům. O škodlivosti protiprávního jednání a závažnosti správního deliktu totiž jako významná okolnost vypovídá právě i případná „recidiva“ pachatele. Zhodnocení osoby pachatele v tomto směru proto rozhodně nemůže být něco, co by mělo být žalovanému vytýkáno jako nesprávný postup.

V této souvislosti žalobkyně rovněž namítala, že oba celní orgány se snažily vytvořit dojem, že žalobkyně dlouhodobě neplní své povinnosti. Poukaz žalovaného na skutečnost, že celní správa eviduje pravomocně skončená řízení se žalobkyní ve věci odpovědnosti za správní či pořádkový delikt považuje krajský soud za zcela na místě. Jestliže i sama žalobkyně připustila 7 skutkově i právně shodných pravomocně skončených věcí (byť nastalých v období čtyř let), dle krajského soudu je takové opakované protiprávní jednání dostatečným důvodem pro posouzení jako přitěžující okolnost. Není proto dále ani podstatné, zda poukaz žalovaného na další dva konkrétní rozsudky Nejvyššího správního soudu nebo další případy byl dostatečně případný či nikoliv.

V daném případě je proto nutno konstatovat, že pro uložení předmětné sankce byl naplněn definiční znak jak vymezeného skutku (to ostatně ani nebylo předmětem sporu), tak i podmínky pro uložení sankce jako takové. Při stanovení výše pokuty žalovaný posuzoval relevantní okolnosti, přičemž maximální horní hranice pro uložení sankce nejen že nebyla překročena (což by být ani nesměla), ale zdaleka se jí ani neblíží. Při úvaze o její přiměřenosti krajský soud především poukazuje na to, že její výše odpovídá 1 % z nejvýše přípustné částky, již bylo možno za porušení předmětné povinností žalobkyni uložit, tj. že byla uložena při samé spodní hranici zákonného rozmezí. Takto stanovenou výši proto ani za nepřiměřenou považovat nelze. Vzhledem k této spodní hranici sankce a postavení žalobkyně na trhu (nadmárodní řetězec s cca 95 hypermarkety v České republice) nebylo ani třeba blíže se zabývat jejími majetkovými poměry.

Za zcela nedůvodnou pak považuje krajský soud námitky naznačující to, že došlo v daném případě k navýšení pokuty nejdříve o 2500% oproti původní pokutě, poté rozhodnutím o odvolání o 1200%. Jak správně uvedl i žalovaný, předchozí rozhodnutí celního úřadu, které stanovilo pokutu ve výši 4.000,- Kč, bylo zrušeno z důvodu zásadního nedostatku spočívajícího v absenci odůvodnění její výše. Pak ale tato původní výše pokuty (zcela neodůvodněná, takže nebylo zřejmé, zda se celní úřad vůbec nějakými hledisky zabýval) nemůže být vůbec žádným podkladem pro posuzování, o kolik je snad následně stanovená pokuta vyšší nebo nižší. Může být jen posuzováno, zda nově stanovená výše pokuty je řádně odůvodněna a přiměřená okolnostem věci.

Krajský soud proto uzavírá, že pokuta byla uložena při naplnění všech zákonem požadovaných předpokladů, její uložení nelze považovat za nezákonné a výši za nepřiměřenou.

Dlužno dodat, že jako neopodstatněnou shledal soud i výhradu žalobkyně o tom, že se žalovaný nevypořádal se všemi jejími odvolacími námitkami. Konkrétně uvedla, že zůstaly nedotčeny její námitky k posouzení otázky, zda se v ustanovení § 24 odst. 2 zákona o povinném značení lihu jedná o taxativní či demonstrativní výčet kritérií. Žalovaný se v zásadě s odvolacími námitkami vypořádal, konkrétně jmenovanou námitkou se zabýval v posledním odstavci strany 2 napadeného

rozhodnutí. Zmíněnou námitku (ani další) tedy žalovaný neopomenul, zaujal však ve vztahu k většině sporných otázek jiný názor než žalobkyně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou patrné jeho úvahy o tom, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl a proč. Krajský soud tedy neshledal, že by napadené rozhodnutí nemělo náležitosti stanovené zákonem, ani že by bylo nepřezkoumatelné pro opomenutí, které namítala žalobkyně.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. května 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu